

NELJAS PEATÜKK

Jeremy oli viimane, kes hommikusöögiga ühele poole sai, sest ta oli palunud ka kolmanda portsu maitsvat putru ja kui ta siis huuli limpsides silmad tõstis, kohtas ta isa armastavat pilku. Bert oli olnud väljas kümme minutit ja tulnud siis tagasi, istunud lauda ja tõstnud endale sõna lausumata putru, vältides seejuures hoolikalt isa silmi.

Nüüd naeratas Jeremy ujedalt. „Isa, kas lähed täna pubisse ka? On ju jõululaupäev ja puha,“ lisas ta lootusrikkalt, pruunid silmad ootusest säravas. Öhtu väljas oli tema jaoks ilmselgelt haruldane vaheldus ja Jenny imestas taas selle üle, kui piiratud elu näisid noored Keltonid elavat. Kas nad ei saanud aru, et käes on kahekümne esimene sajand ja pärisorjus oli jäänud keskaega?

Bert naeratas ja noogutas ning hakkas just ütleva: „Miks ka mitte?“ kui Stan Kelton, kes otsis ukse juures rivis seisvate sarnaste kummikute seast enda omi, pööras järsult ümber.

„Sinul ei tule täna mingit publiõhtut, mu poiss,“ ütles ta külmalt ja pistis ühe jala haisvasse kummikusse. Tema silmad läikisid, kui pöördusid nukraks jäänud lapselapsele. „Ära arva, poiss, et ma ei tea, miks sa nii väga Lamb and Dogi kibeled,“ jätkas ta ning torkas teise jala kummikusse, enne kui end taas köögi poole pööras, nähes välja nagu üks suur vankumatu jurakas.

Jenny märkas mõningase üllatusega, et mehe nägu punetas pisut.

Ta heitis pilgu Jeremyle, kes oli vastupidi näost kriitvalge. Jenny hakkas kiiresti uurima potipõhja jäänud pudrujäänuseid,

tundes taas kergendust, et puder jahtus tahkeks kui betoon ning poti puhastamine nõudis palju tööd ja vaeva. Ta haaras nõudeharja ja asus tegutsema. Hoogsalt. Jennyl õnnestus teha seejuures palju lärmi ning ta lootis, et mehed saavad vihjest aru ja lasevad tal rahus tööd teha.

Seda ei juhtunud.

„Jäta poiss rahule,“ ütles Bert, kuid tema hääl oli väsinud ja nõrk, justkui poleks tal olnud enam jaksu tülitsema. Jenny ei pööranud küll vaatama, kuid kujutas ette, missuguse haavunud ja õnnetu pilgu oli poeg Bertile saatnud. Oli selge, et isalt polnud tal lootust ega abi. Kokk mõtiskles veidi aega selle üle, mida oli noormees küll teinud, et pälvida vanaisa pahameel, kuid raputas siis pead. See polnud üldse tema asi.

Samas oli Jenny aru saanud, et Stan Kelton ärritus vähimagi asja peale ning kandis hoolt, et kõik teaksid oma kohta. See koht oli mõistagi tema talla all.

Jenny hakkas valjult ümismema, see oli mingi ABBA laul. Ta oli käinud möödunud kuul kinos „Mamma Miat“ vaatamas ja laulud kummitasid teda pööraselt.

„See Jack Grantly kerglane tütar pole sinu jaoks, poiss, ja ma olen seda juba varemgi öelnud,“ jätkas Stan torisedes. „Liz Ashcroft on sinu järele õhanud kooliajast peale ja ühel päeval pärib ta oma isa talu, sest tema kasutu naine pole talle iial ühtegi poega sünnitanud. Kui sul oleks peakolu sees pisutki oidu, läheksid sa kohe täna tema juurde ja annaksid talle jõulukiingi ühes musiga. Kas sa, poiss, ikka tead, kuidas musu teha?“ noris ta.

Jeremy pea vajus veel rohkem longu. „Mul ei ole talle kingitust,“ pomises ta.

„Noh, mine siis linna ja osta talle midagi,“ möirgas Stan, kelle napp kannatus oli katkemas. „Ja osta midagi väärtuslikku. Midagi, mis võiks tüdrukule meeldida. Juhtumisi tean ma, mida tema enam kui nädal tagasi sulle ostis.“

Jeremy punastas. Kuigi loomult kartlik, ei tahtnud ta vanaisa hirmutava autoriteedi ees päriselt küüru selga tõmmata, olgugi et Stan oli tulnud tagasi laua äärde ja kõrgus poisi kohal.

„Ma tahan täna Mandyt näha,“ pomises Jeremy jonnakalt, kuid veelgi vaiksemalt, nii et tema tasast häält oli vaevu kuulda.

„Unusta Mandy Grantly!“ Stan Keltoni häält kajatas seevastu kiviseintega köögis nii dramaatiliselt, nagu oleks seal sähvinud Zeusi enda välgunooded, mille järgnes kõuemürin.

Kui Jenny viimaks ümber pööras, oli Jeremy kael täielikult õlgade vahele kadunud. Pott oli veatult puhas ja laud vajas koristamist. Jenny ajas pea püsti ja sammus otsustavalt edasi. Seda tehes nägi ta, kuidas Sid käe välja sirutas ja venna lapse-lapse kätt patsutas.

„Mine sina täna pubisse, pojake. Kui tee on lahti, tulen ehk ise ka sinuga kaasa.“

Stan Kelton vaatas oma vanemat venda, vangutas põlglikult pead ja trampis ukse poole.

Bert tõusis raskelt. „Mine pubisse,“ nõustus ta lühidalt ja järgnes vaikides isale õue. Neil oli vaja üle vaadata tiined lambad; Bert oli veetnud järjekordse unetu öö ja need napid julgustavad sõnad olid ainsad, mida ta suutis oma õnnetule pojale öelda. Kui Janice oleks olnud seal, oleksid nad kahekesi koos suutnud Jeremyt isa manipulatsioonide eest kaitsta. Aga Bert teadis, et üksi ei jätkunud tal selleks jõudu.

Näis, et tal oli puudu kõigest.

Kui Bert köögist väljus, voolasid mööda tema põski alla pisarad, kuid keegi ei näinud neid. Ja väljas jäätusid need tema näol kiiresti ning kukkusid lumme.

Delia oleks kahtlemata vennapoega samade sõnadega julgustanud, kuid ta oli juba pagenuid perekonna talust sõbranna juurde Delli. Jenny oli vaadanud teda minekule sättimas. Delia nägu oli olnud punane ja tema silmis oli olnud iseäralik läige.

Jenny oli endamisi mõelnud, kas täna on see päev, kui Delia ja tema lõksus sõbranna viimaks Londonisse pagevad. Jenny oli talle köögiaknast järele vaadanud ja mõelnud lootusrikkalt, et äkki Delia ei tule täna koju tagasi.

Igatahes näis Delia olevat ärevil ning ebatavaliselt krampis ja närviline. Midagi oli ilmselgelt juhtumas ja Jenny tundis end pingesse tõmbumas, lootes, et tüdrukul läheb kõik õnneks. Ta oli olnud seal kõigest päeva ja öö, kuid ei jõudnud ometi ära oodata, millal sealt minema pääseb.

Aga kui Jenny Deliale mõeldes vaikselt palvetas, tundis ta sissimas rahutust kasvamas. Ta ei näinud, kuidas oleks ükski Kelton võinud pääseda talu ikkest ja selle omaniku küüsisist. Nad olid liialt ajupestud, liialt alandatud, just nagu kärbsed, kes olid väga kleepuva vaigu sisse kinni jäänud.

Jenny ohkas.

Korraga lajatas keegi raskelt lauale. Ta võpatas ja vaatas, kuidas Bill tooli eemale lükkas ja püsti kargas. „Vanamees pole rahul enne, kui oleme kõik sama õnnetud kui tema,“ sisistas ta läbi vihast kokku surutud hammaste.

Sid vaatas talle mureliku pilguga alt üles. „Rahune, poiss. Kõik laheneb, küll sa näed. Ma luban sulle: asjad hakkavad siin peagi muutuma.“

Aga Billil polnud tuju selliseid tühje sõnu kuulata. Selle asemel tõmbas ta jope selga, nagu oleks ta seda vihanud, tegelikult nii, nagu vihkaks ta tervet maailma, ja tormas majast välja, lüües ukse selja taga raevuka pauguga kinni. Jenny võpatas, kui köögis kaikus järjekordne kõmakas, ning hingas siis katkendlikult ohates välja.

Ta surus peast välja nii Keltonid kui nende mured ja asus lauda koristama, nühkides seda teraapia mõttes jõuliselt, ning hakkas lihapiirukate koostisosi välja otsima. Ta oli eelmisel õhtul hakklihatäidise korralikult läbi seganud, sest oli juba lisanud

paraja sortsu brändit, mis pidi öö läbi seisma, et korralikult rosinatesse, sõstardesse, apelsinikoosesse ja ploomirasva imbuda.

Jeremy oli viimane, kes vanaonu varjamatu ja äreva ning koka vargliku pilgu all välja lonkis. Nad mõlemad lootsid, et poiss läheb täna õhtul oma Mandyt vaatama, kuid sisimas ei uskunud nad kumbki, et ta seda teeb.

Kui uks Jeremy järel kinni langes, ohkas Sid nukralt. Jenny vaatas talle silma ja kergitas üht kulmu ning Sid kehtas väsinult õlgu. Mees tõmbas käega üle lauba ja nõjatus seljatoele, olles perekonnas valitsevatest pingetest kurnatud. „Stan tahab, et Jeremy abielluks Liz Ashcroftiga, sest tüdruku isale kuulub talu, mille maa külgneb meie valduste läänepiiriga. Ashcroftil on omajagu aakreid ja kui aus olla, siis saaks Lizist tõenäoliselt talumehele parem naine kui kõrtsmikutütrest,“ selgitas Sid, püüdes olla venna vastu õiglane, kuid see kukkus tal välja väga nigelalt.

Jenny pani suure tühja klaaskausi lauale. „Mandy on ilus, eks ole?“ küsis ta otsekoheselt ja Sid hakkas vaikselt naerma.

„Piltilus.“

Jenny pani puulusika käest. „Samas kui Liz ...“ Ta jäi vait ja kergitas üht kulmu, õhutades Sidi lauset lõpetama.

„On hea südamega,“ sõnas Sid kurvalt ja paljuütlevalt.

Nad vaatasid teineteist veidi aega ning siis ajas Sid end püsti, et lahkuda. „Ma lähen tegelen arvetega edasi. See on siin minu ülesanne: kogu administratiivne pool. Mina täidan blankette ja taotlen toetusi, maksan arveid, tellin, mida vaja, ja nii edasi. Seda saan ma teha sooja kaminatule ees istudes. Pealegi pole Stan just suurem asi raamatupidaja.“

Seda võis Jenny vabalt uskuda.

Paar minutit hiljem võpatas ta selle peale, kui proua Jarvis kraanikausi varjust välja astus, nägu põlglikus irves väändunud. Jenny oli naise kohalolu sootuks unustanud. Naine oli terve

hommikusöögidraama vältel vaikselt tagaplaanile hoidnud. Kahtlemata oli ta vaatemängu nautinud.

„Paistab, et saatana perekond hakkab viimaks tema vastu pöörama,“ ütles ta, noogutades suure rahuloluga pead. „Pange mu sõnu tähele: nad jätavad ta lõpuks maha. Piisab sellest, kui ühel jätkub julgust, ja ülejäänud järgnevad, just nagu langevad doominokivid. Ja see on talle paras kah,“ ütles naine kahjurõõmsalt.

Jenny ohkas. Tal oleks olnud parem meel, kui proua Jarvis oleks ühes oma negatiivsusega viibinud kusagil mujal.

„Proua Jarvis, kas te ei plaaninud minna täna külasse poodi?“ tuletas ta naisele meelde, seejuures üsna järsult. Aga kui koristaja tundiski häbi, siis varjas ta seda hästi. Selle asemel tõstis ta käed põskedele, kui plaan talle meenus.

„Taevake, jah, pidin minema tõesti! Oh, kurat ja põrgu, ma jätsin raha- ja ostukoti koju.“ Ta ohkas ärritunult. „Lähen neile parem järele. Teil pole siis midagi selle vastu, kui ma hommiku vabaks võtan?“ küsis proua Jarvis, nagu oleks ta meeleheitlikult soovinud kinnitust või luba. Aga ta sammus juba ukse poole, ajades kasukat selga ning tõreldes endaga halva mälu pärast ja pobises midagi saatanate saatusest.

Jenny vaatas talle järele ja lootis, et naine ei kohta Delli tagasi minnes tee peal Stan Keltonit. Arvestades seda, kui halvas tujus nad mõlemad olid, võis see kohtumine saada neist ühele saatuslikuks.

Kui Stan Kelton tagasi tuli, olid esimesed kakskümmend lihapirukat ahjus. Lumesadu oli lõppenud, kuid mehe käed olid külmast punased ja paistes ning kui peremees kokast möödus, et midagi keldris kontrollida, õhkus tema rõivastest lainetena külma, mis ajas Jennyle värinad peale.

Jenny sirutas automaatselt käe mopi järele, mida ta nüüd enam kappi ei pannudki. Milleks hoida seda kapis, kui tal läks seda pidevalt vaja, mõtles ta tusaselt ja torises tööd tehes endamisi.

„Ma lähen sadularuumi.“ Jenny jättis Stani sõnade peale nühkimise pooleli ja vaatas ahastades, kuidas mees poriste kummikutega üle põranda tagasi sammus. Ta vaatas põrandat ja uut porist jäljerida ning nõjatus mopile ja luges aeglaselt kahekümneni. Jenny jälgis kurjakuulutaval pilgul, kuidas Stan läks küljeukse juurde, mida keegi polnud varem tema nähes kasutanud, ja võttis seal kummikud jalast ning tõmbas asemele vanad katkised, ent kuivad töösaapad. Küllap tahtis mees hoida tallid nii kuivad ja porivabad kui vähegi sai. Näis, et mees hoolis veohobustest rohkem kui omaenda kodust.

Kui ta ukse taha koridori kadus, hingas Jenny kergendunult. Vähemasti polnud mees tal enam jalus ja kui ta nüüd põranda *uuesti* puhtaks küürib, peaks sellest piisama vähemasti paariks tunniks, kuni kõik kogunevad lõunat sööma.

Jenny hakkas taas mopiga nühkima, pomisedes endamisi värvikaid vandesõnu, mida oli õppinud ühelt vanalt admiralilt, kellele oli kunagi süüa teinud. Need vandesõnad oleksid isegi Londoni prostituudi punastama pannud.

Ta oli küpsetanud lõunaks kartuleid juustu ja sibulaga ning pärast salvavat märkust, mille Stan oli eelmise päeval tema lihtsa toidu kohta teinud, oli ta võtnud nõuks kasutada ära külmas keldris rippuvat neli küülikut, et valmistada õhtusöögiks küülikupraadi estragonikastmega. Selle juurde oli ta plaaninud valmistada hertsoginna kartuleid ja hautatud beebiköögivilju.

Magustoiduks oli ta otsustanud teha aprikoosi-liköörikooke ja need olid tõesti väga peened hõrgutised. Näis, kas Stan kurdab veel lihtsa toidu üle, kui tal on nina all säärased road! Samas kurdab mees siis kindlasti, et toit on liiga uhke, mõtles Jenny ärritunult.

Vähemasti sai ta viimaks vihatud mopi käest panna ja minna küülikute järele. Kui ta tagasi jõudis, oli Sid elutoast ja arve-raamatute juurest kööki tulnud ja tegi teed.

„Just see, mida vaja,“ ütles Jenny talle laialt naeratades. Aga kui ta kergitas savipotti ja leidis seal vaid kaks muna, oli naeratus tema näolt kui peoga pühitud. „Kas mune polegi?“

„Need on väikses ruumis, kohe kanala kõrval,“ vastas Sid. „Sa leiad selle kindlasti üles. Hanelaudast järgmine hoone.“

Jenny mõtles sellele, et peab kõndima läbi arktilise avatud taluõue ja oigas.

„Ära muretse. Ma ootan sind aurava teega, kui sa tagasi jõuad.“ Sid naeratas talle sõbralikult.

Jenny tõmbas mantli selga ja saapad jalga, pomisedes endamisi veel paar admiralil vägisõna, ning astus eesuksest välja. Ta ei kavatsenud *mingil juhul* minna välja tagauksest, et ei peaks tagasi tulles põrandale tegema *omaenda* mudaseid jälgi. Kui ta seda teeks, näeks ta sellest mopist õudusunenägusid!

Ta läks üle õue ning nägi rõõmuga, et üks poistest oli kühvel-danud suurema osa lund ümbritsevate seinte äärde hunnikusse. Jenny möödus kiiresti hanelaudast, värises külma käes ja saatis isahanele kurja pilgu, kui too sisistades välja astus ja seejärel sisistades sisse tagasi kadus.

Jenny tundis heameelt, kui nägi ehtsaid musti Leghorni tõugu kanu, kelle seas oli ka paar heledat Sussexi kana ning lisaks korda loomas üks Sussexi tõugu kukk. Aga nendeni jõudmiseks pidi ta pressima läbi kolme jala kõrguse lume ning minek oli vaevaline. Kui ta siis avarasse kanalasse jõudis, viskas ta neile kotist pisut teri, säästmaks Delia vaeva, juhuks kui tüdruk peaks sõbranna juurest tagasi tulema.

Kõrvalruumi jõudnud, tõmbas ta veidi aega hinge ja patsutas energiliselt oma käsi. Ta trampis hoogsalt jalgu, kuid veri ei tahtnud kuidagi ringi käia. Taevane arm, kui külm seal oli. Aga Jenny

oli kindel, et just seesama külm ilm hoidis ka munad võrdlemisi värsked. Kui ta leidis üksteise otsa laotud munad, kaalus ta neid siiski hoolikalt käes. Need olid külmad ja kõvad ning koor ilus ja tume.

Ta pani kanala ukse enda järel hoolikalt riivi ja vantsis tagasi talumaja eesukse juurde, võttes kuival terrassil saapad jalast ja pannes need koridori astudes ukse kõrvale.

Tal oli hea meel mantel seljast võtta ja astuda taas oma sooja kööki. Sid istus laua taga, seljaga tema poole, ja vesi kees rõõmsalt pliidil kannu sees.

„Nii palju siis sellest, et mind ootab tassike teed,“ ütles Jenny rõõmsal häälel, kui mehest möödus. Jenny tuju oli hakanud paranema, ta oli isegi rõõmus. Köök oli täis isuäratavat juustu ja sibula lõhna ning peagi asub ta valmistama rikkalikku õhtueinet. Sellest piisas, et teda särama panna. Pealegi oli käes jõululauapäev.

Ta hakkas ümber „Aisakella“.

Jenny läks pliidi juurde ja võttis veekannu tulelt, kontrollis, kas Sid oli pannud teekannu piisavalt teepuru – oli – ja sirutas käe suhkru järele. Tee valmis, kontrollis ta lihapirukaid, nägi, et need olid kenasti kuldpruuniks küpsenud ja võttis välja. Jenny pani järgmise laari ahju ja sulges ahjuukse kiiresti, et väärtuslik soe välja ei pääseks.

Jenny ei suutnud iial ahjusoojadele lihapirukatele vastu panna ning võttis taldriku ning tõstis sellele ohhetades ja ahhetades paljakäsi neli tulikuuma pirukat. Kes siis oleks tahtnud piirduda ainult ühe lihapirukaga?

Ta pööras ümber, teekann ühes ja lihapirukataldrik teises käes ning viis need võidukalt lauale. „Noh, Sid, mida sa nendest arvad?“ küsis ta naeratades ja pilku tõstes.

Ja naeratus tardus tema näol. Jenny tundis, kuidas silmad hakkasid pungitama ja valutama, ning hetk hiljem löid tema

põlved nõtkuma. Õnneks oli tool tema kõrval juba laua alt välja tõmmatud ning ta krahmas kiiresti lauast ja vajus valju potsatusega toolile. Laud kõikus, kui ta maandus, sest ta hoidis ikka veel lauaservast kinni, sõrmenukid tugevast haardest valged.

See pani Sidi, kelle käed lebasid lõdvalt laual, pisut vabisema.

Aga Sid ei tundnud seda.

Sid ei tundnud üldse mitte midagi.

Jenny, suu kuiv nagu Sahara kõrb, hingas sisse sügava, rahustava sõõmu õhku ja hoidis hinge kinni.

Ta ei nutnud. Ta ei karjunud.

Pikka pikka aega istus ta lihtsalt paigal ja põrnitses Sidi, nagu ei suudaks ta uskuda oma silmi.

Tema peas ketrasid viimased minutid nagu õudusunenägu. Kui ta sisse astus, oli Sid istunud seljaga tema poole, hõredad juuksed pea kohal paistva lambi valguses kahvatud. Hommik oli olnud nii pime, et Jenny polnud vaevunud kõõgilampi kustutama. Siis oli talle tundunud, et Sid lihtsalt istub seal.

Jenny neelas raskelt ja võitles iiveldusega, mängides mõttes läbi seda, kuidas tegi teed, tõstis välja lihapiirukad ja kõndis tagasi laua juurde.

Ja leidis eest selle kohutava vaatepildi.

Jenny pilgutas silmi ning tõmbas veel sügavamalt ja rahustavamalt hinge.

Sid istus endiselt vaikides tema vastas. Ta näis lausa vaatavat ja kannatlikult ootavat. Ainult et Jenny ei osanud aimata, mida võis mees oodata. Ta pani tähele, et mehe silmad on lahti. Suu oli kinni. Sid nägi õigupoolest välja selline nagu alati. Teekann ja lihapiirukad aurasid serveerimist oodates tema ees.

Aga Sid lihtsalt istus seal, pikk paksu teraga nuga rinnus.

Nii liikumatu. Nii vaikne.

Läbi ehmatuseloori nägi Jenny, et nuga kuulus kraanikausi kõrval sahtlis olevasse komplekti.

Korraga läbistas teda judin ja tema mõistus hakkas viimaks ometi tööle, selmet kasutult ringi kedrata. Miks mõtles ta köögiviljanoale, kui oleks pidanud ... pidanud ...

Jenny Starling tõmbas viimast korda sügavalt ja rahustavalt hinge, sulges hetkeks silmad ja avas need taas.

Ta oli nüüd täiesti rahulik.

Ta pidi kutsuma abi, muidugi. Ei, mitte kiirabi ega arsti. Sid oli ammu läinud. Tal oli vaja politseid. Jah. Tal oli vaja politseid.

Jenny tõusis ja pilgutab silmi. Kui Keltoni talus oli telefon, siis polnud tema seda küll näinud. Ta kahtlustas, et Stan oli keeldunud seda paigaldamast. Aga tänapäeval pidi kellelgi ometi olema mobiiltelefon. Siin majas ei saanud ta selle peale muidugi kindel olla. Esiteks kahtles ta, kas Stan Keltoni makstava palga eest sai keegi endale üldse sellist väikest luksust lubada.

Siis tabas ta end mõttelt, et isegi kui kellelgi oli mobiil, ei osanud ta pererahvast talu valdustest otsida, et telefoni paluda. Siis andis ta endale mõttes laksu vastu pead ning jooksis oma koti juurde ja võttis sealt oma telefoni. Šokk oli tema mõistuse tõesti häguseks muutnud!

Aga oma meelehärmiks avastas ta, et levi pole, mis tähendas, et tal tuli kõndida külla.

Ta läks koridori, tundes end kange ja hajameelsena, tõmbas taas saapad jalga ja jope selga, pannes seekord ka salli kaela ja kindad kätte, ning lahkus talust. Ta tundis end ikka veel ime-
tabaselt tuimana: ta oli rahulik ja tundetü. Hoovist välja teele jõudnud, oli ta taas talve jäises haardes.

Talle ei tulnud hetkekski mõttesse otsida üles Stan Kelton ja paluda tema abi.

Lumehanged kummalgi pool teed olid kõrged ja hirmutavad, kattes nii põõsaid kui aedu. Pakane näpistas tema nina ja kõrvu. Jenny oli mütsi maha unustanud, kuid õnneks polnud tuult.

Naljakas, millele inimene mõtleb, kui tema maailm pea peale pööratakse.

Jenny oli läinud mööda teed veidi maad ülesmäge, kui taipas, et oli automaatselt kõndinud omaenda jälgedes, mille oli jätnud lumme eelmisel päeval tallu tulles. Samas oli ta siis tulnud talu poole, mitte sealt lahkunud, mis tähendas, et ta pani varbad kohta, kus oli olnud tema saapakand.

Tema mõistus käis peale, et tal oli vaja teha midagi tähtsat, ning Jenny aeglustas sammu. Mõtle, kurat võtaks, sisendas ta endale mornilt. *Mõtle*. Mis see oli? Mis oli valesti? Ja korraga, ilma igasuguse hoiatuseta laskis tuimus temast lahti ning tema mõistus – särav, selge ja vahe – andis talle vastuse.

Öösel oli sadanud kerget lund ja *see oleks pidanud tema saapajäljed kinni katma*. Aga sel juhul ...

Jenny peatus keset lumist maastikku. Ta kummardus ja uuris lähemalt jälgi, mis ta oli eile maha jätnud. Ja seal olid selgesti näha teised saapajäljed, mille samm oli pikem ja laiem, kui oli olnud tema samm.

Keegi teine oli pärast eilset päeva tallu tulnud, astudes tema jälgedesse. Keegi, kes oli kõndinud mööda teed tallu ja Sidi pussitanud. Aga siis hüppas mõte tema peast välja sama kiiresti, kui see oli sinna ilmunud. Muidugi oli keegi täna hommikul seda teed kõndinud. See keegi oli toonud posti ja olnud isahane rünnaku ohvriks: postiljon! Ja Sid oli olnud elus ja terve veel jupp aega pärast seda, kui postiljon oli kandamiga tulnud ja läinud. Lisaks oli ka proua Jarvis käinud edasi-tagasi.

Jenny teadis, et püüdis lihtsalt meeleheitlikult hoida end mõtlemast sellele, mis oli talus juhtunud. Aga see oli ju ometi andestatav? Ta *ei tahtnud* mõelda Sidile, kes istus seal, see jäle musta pidemega nuga rinnus. Mehe verisele särgile. Avatud silmadele, mis kannatlikult ootasid ... ootasid ...

Ei, palju parem oli mõelda millelegi muule.

Ta teadis, et pole just parimas vormis; šokk aeglustas tema mõtete kulgu. Seda tõestas tõik, et ta oli telefoni leidmise pärast paanikasse sattunud, enne kui talle meenus tema enda oma. Selline käpardlikkus polnud tema moodi.

Kuigi Jenny polnud täheleegi pannud, et oli juureldes kõndinud tüki teed edasi, peatus ta uuesti ja uuris teisi jälgi enda ees. Kõikjal ümberringi oli lumi puutumata, kui arvata välja esiti tema ja seejärel postiljoni jäljed.

Aga mis siis, kui keegi oli tulnud neid jälgi mööda *pärast* postiljoni? Kui keegi *oli* tulnud külast Sidi tapma, kustutas Jenny tema jälgi enda omadega! Ja politsei tahab nagunii kindluse mõttes saapajälgedest pilti teha.

Jenny astus süüdlaslikult sammu saapajälgedest eemale ja vajus peaaegu kolme jala sügavusse värskesse lumme. Nüüd pidi ta sumpama edasi läbi lume ja jätma jäljed sinnapaika. Ta tõstis ärevalt pilgu ja uuris taevast. Polnud seda moodi, et lähiajal oleks võinud oodata lund. Aga kui hakkaks sadama, hävitaks see jäljed kindlasti.

Jenny võttis ettevaatlikult salli, tundes end ikka veel nagu saja-aastane, valis välja kõige selgemad jalajäljed ja kattis need salliga, mätsides salliotsad lumega kinni, et tuul seda minema ei kannaks. See polnud ideaalne, kuid see oli parim viis, kuidas ta sai jälgi säilitada.

See tehtud, ajas ta end läbi valu sirgu ja hakkas taas aeglaselt läbi lume rühkima, komistades aeg-ajalt ja pidades meeles, et hekkide lähedalt jooksis kraav. Aga kui ta niimoodi süngelt edasi marssis ja viimaks küla peateele jõudis, teadis ta sügaval südames, et politsei kinnitab need jäljed *ikkagi* postiljoni omadeks; et ükski külaelanik ega väljastpoolt tulnu polnud seadnud samme Keltoni tallu, et vaest Sidi tappa.

Külla viival teel oli traktor lume kinni sõitnud ja see tähendas, et ta sai kiiremini kõndida. Jenny märkas peagi rõõmsat

erepunast vanamoodsat telefoniputkat, mida kõrgtehnoloogia polnud jõudnud veel asendada, ja seadis sammud selle poole, kõrvus omaenda rasked ja valjud hingetõmbed.

Tee ääres seisva telefoniputka kõrval oli majade rodu, aga kui arvata välja nende korstnatest tõusev suits, polnud näha ühtegi muud elumärki. Kahtlemata küpsetasid inimesed toas jõuluroogasid või olid külaväljakul, et osta veel viimasel hetkel väiksest külapoest söögikraami.

Jennyl oli hea meel, et seal polnud kohalikke, kes oleks saatnud talle puurivaid pilke ja esitanud uudishimulikke küsimusi. Ta astus jääkülma klaasist putkasse ja tõstis toru. Aga seda tehes oli ta juba süngelt veendunud, et see, kes tappis Sidi, oli pidanud tulema tallu kas põllult või Delli poolt.

Sellest ei saanud üle ega ümber.

Sidi oli tapnud keegi, kes elas või töötas Keltoni talus. Aga miks? *Miks?*